

[Christmas Møller.]

Overgangsperioden vil være meget vanskelig. Og dette gør man samtidig med, at man forhøjer Præmien ikke ubetydeligt, nemlig sætter Præmien tilbage til det, den var i Loven af 1921, og jeg forstaar den højtærede Socialminister saaledes, at denne Præmie, der betales her til Invaliderenten, ikke har noget med Aldersrenten at gøre, det er kun for Invaliderenten.

Med Hensyn til Bestemmelserne i § 40 Stk. 1 og 2 vil jeg sige, at det, den er Udtryk for, har vi i det Øjeblik, vi skal ændre her, naturligvis Sympati for.

Ved Bestemmelsen i § 41 føres de Beløb, som Aldersrentenyderen og Invaliderentyderen maa have, uden at der kan gøres Fradrag i hans Invaliderente og Aldersrente, meget betydeligt tilbage til det, vi har kendt tidligere, saaledes at den fradrag frie Indtægt maa være betydelig større.

Jeg vil om denne Ændring gerne sige, at selv om jeg jo nok synes, at man er gaaet meget betydelig for vidt, naar man i Tider som disse efter Forslaget kan have en Indtægt paa 2 000 Kr. og alligevel faa Understøttelse, fordi man, hvis man sammenligner med, hvad der tjenes i det private Erhverv paa Landet — og man kan saamænd tage mange Arbejdere i Byen med —, vil vide, at Indtægterne dér ofte kan ligge betydelig under de 2 000 Kr., saa er vi jo her inde paa det overmaade vanskelige Omraade, hvor vi alle har Sympati for, at den Indtægt, den enkelte kan have, gerne skulde være betydelig, fordi det kan fremme Opsparing, fordi der ligger en Præmiering i det. Men paa den anden Side, jo mere vi viser vor Sympati for dette Princip, des kostbarere bliver det, og der maa finde en Afvejning Sted af disse to Hensyn, som er meget vanskelig. Men vi vil paa dette som paa de andre Omraader gaa ind i en saglig Behandling af Spørgsmaalet.

Jeg skal derefter vende mig til Refusionsbestemmelserne, saaledes som den højtærede Socialminister har foreslaaet dem. Jeg vil dér gerne først gøre den principielle Bemærkning, at med Hensyn til Refusion har vi fra konservativ Side gennem Aarene gjort den Betragtning gældende, at den sociale Lovgivnings Byrder ikke var rigtig fordelt her i Landet mellem By og Land, saaledes som vor sociale Lovgivning er blevet til, stykkevis og delt. Saaledes som Krisetider i særlig høj Grad arbejdsløshedsræmte Byerne, kom der her gennem Aarene til at ligge en større Byrde paa Bykommunerne end egentlig berettiget. Vi har derfor

gentagne Gange gjort den Betragtning gældende, at det, der maatte være Opgaven, var paa en rationel Maade at fordele den sociale Lovgivnings Byrder, og jeg forstaar den højtærede Socialminister gennem det Forslag, han har stillet, og det Udvalg, som har arbejdet med det, saaledes, at det for saa vidt ogsaa er denne Opgave, man vil løse.

Man løser den i nogen Grad, dog ikke saa meget paa den Maade, at man lægger Byrderne over paa Staten, men man løser den ved Siden deraf paa den Maade, at man søger at tage Byrderne fra nogle Kommuner og lægge dem over paa andre.

Her vil jeg da gerne først sige, at vi for vort Vedkommende erkender altsaa, at der burde være en rimeligere Fordeling af de sociale Byrder. Jeg er af den Opfattelse, at hvis man vil lette Kommunerne og lette de Kommuner, som har Brug derfor, vil det mest smertefrit kunne gøres ikke ved at søge det ordnet indenfor Kommunernes Kreds — man har jo ogsaa forsøgt sig i den Retning ved de 13 Mill. Kr., som lægges over —, men saa maa Vejen være den, at man lægger Byrden mere over paa Staten, fordi det derigennem bliver samtlige Skatteborgere, som kommer til at bære den.

Hvis vi ser paa, hvorledes de sociale Udgifter er fordelt paa København, Provsbyerne og Landet, tror jeg, at vi for de sociale Udgifters Vedkommende, som vedrører Aldersrente, Hjælpekasse, Arbejdsløshedslovgivning — Dyrtidslove har vi jo ikke mere — og andre sociale Formaal, kommer til omtrent det Resultat, at Udgiften pr. Indbygger i København og Provsbyerne er nogenlunde ens — herunder kommer jo ikke Medicinalvæsenet og meget andet —, saadant noget som mellem 30 og 40 Kr., hvorimod vi for Landkommunernes Vedkommende kommer til et Beløb, som ligger meget betydeligt derunder, maaske omtrent det halve.

Her er det da, jeg siger, at jeg for mit Vedkommende mener, at naar man foretager en Ændring med Hensyn til den sociale Lovgivnings Udgifter, maa man ikke lægge Byrderne over paa nogle Kommuner og søge at ordne det indenfor Kommunernes Kreds. Den Maade, jeg kunde tænke mig, det skulde ordnes paa, var, at Staten tog Byrderne, sikkert i højere Grad, end den højtærede Socialminister har foreslaaet.

Den højtærede Socialminister har foreslaaet, at det skal paahvile Opholdskom-